

Langzaam werd de gang voor hen uit helder. Twee zaklantaarntjes was alles wat de twee jonge mannen bij zich hadden. Zwaar ademend door de stof van hun mondkapjes en zwetend van het zware werk zochten zij schuifelend hun weg. Ze moesten sowieso voorzichtig zijn, omdat ze al vier vallen waren tegen gekomen. De derde man, hun partner, was al in een put gestort en bleek gelukkig alleen maar een gebroken been te hebben. Hij had makkelijk boven op een spies kunnen vallen, maar had geluk. Met pijn en moeite hadden ze hem boven gekregen. Hij kon niet goed meer lopen, maar wilde wel wachten.

Nu drie vallen verder hadden ze de dood al vaak genoeg gezien. Stapje voor stapje ploeterde de twee voort. Door het stof en gruis waren de tegels niet goed te onderscheiden. Elke draad spinrag werd voorzichtig ontweken en elke kier onderzocht.

Na een half uur kwamen de twee mannen bij een deur aan. Die werd heel grondig onderzocht. Er was niets aan te zien. Hij was niet op slot, maar nog veel vreemder, hij was van hout met nadruk op was. Een stevig dreun kon hem tot stof laten vergaan. De mannen waren echter voorzichtig. Langzaam werd de deurkruk, die men er ook niet verwachten zou, omlaag gedrukt en zachtjes werd er tegenaan geduwd. Zachtjes gaf de deur mee en verdween de kruk in de deur.

De man, die het probeerde, stopte. Hij zette een stap naar achter en bekeek het geheel.

“Misschien moet we gewoon de hengsels eruit duwen, zodat de deur als geheel loskomt. Dan kunnen we uit het schotveld van eventuele vallen of andere narigheid.”

“Ja, Rob, doe dat maar.” De andere man stapte opzij en ging met zijn rug tegen de muur staan.

“Ja, dank je wel, Fred! Ik offer me wel op!”

Rob ging aan de slag. Hij duwde het eerste hengel door de deur heen zonder problemen. Het tweede kostte wat meer moeite maar ging ook. Toen hing de deur schijnbaar vertwijfeld even op zijn oude plek om vervolgens met een zwaai de ruimte in te vallen en daar in stof en stukken uit elkaar te spatten.

Toen de stof eenmaal een beetje was neergedaald kon de kamer worden verkend. Het was duidelijk een voorvertrek. Het stond vol met boekenkasten met de restanten van boeken.

Daarnaast stond er schrijftafel met perkament, een ganzenveer en een metalen inktpot. Het geheel was achter gelaten alsof de eigenaar even weg was. Het gaf een beetje een onthutsende sfeer. Het gevoel bij iemand thuis te komen, terwijl het een tombe betrof en niet een woonhuis.

Snel doorzochten zij de kamer, maar behalve vergane paperassen en boeken was er niets te vinden, wat van enige waarde was. Zo zoekend vond Fred een mechanisme in de muur recht tegenover de ingang. Een schijf van goud kwam onder het stof vandaan. Er waren runnen op aangebracht en een handvat om hem mee te draaien. Met een kwastje maakte Fred de schijf schoon.

“Kijk hier eens, Rob?”

Rob kwam aanlopen en keek aandachtig naar de runnen. “Ik kan er niets van maken en jij?”

“Noop, niks.” “Nou, voorzichtig maar dan.”

Fred pakte het handvat vast en draaide de schijf links om. De schijf kwam los van de muur, die vervolgens in beweging kwam. Heel even lichtte de schijf blauw op, maar er gebeurde niets. De muur schoof aan de kant en onthulde een grote ruimte vol blinkend goud en zilver, diamanten en robijnen en in het midden van de kamer een troon. De twee mannen vergaapten zich aan al die rijkdom.

“We zijn rijk!! Jahoe!!” Rob sprong wild in het rond. Fred stak de gouden schijf in zijn jaszak en keek verbijsterd langs het licht van zijn zaklamp naar de rijkdom, die zij gevonden hadden. Zijn hoofd sloeg op hol. Hij probeerde een voorstelling te maken van hoe rijk hij nu was. En hij dacht aan de problemen, die zouden gaan krijgen om het allemaal veilig hier weg te krijgen en weg te houden van alle ambtenaren, die er ook een graantje van mee zouden willen pikken.

Zo vergapend aan alles liepen de twee mannen door de ruimte tot ze bij de troon waren. Voorzichtig benaderden zij de troon. Er zat een man, of liever de restanten van een man op. Hij was gekleed in ooit rijke kleding. Met hun zaklamp beschenen zij het lijk¹. “Кресии! Нєкє ыь ъчэю!! Үүєєщ! Чшыя!”², riep ik toen de lichten mijn ogen beschenen. Als je oogleden verschrompeld zijn en enigszins aangevreten door allerlei beestjes, die even vergeten waren dat ze daar niet erg lang op leven zouden, is het heel lastig om ze te sluiten. Ik geloof, dat ze dat niet verwacht hadden. Als door de bliksem geraakt schoten ze naar achter. Ik had mijn arm opgeheven om mijn ogen te beschermen. Ik mag dan wel dood zijn of juist niet, maar dat houdt niet in dat ik geen gevoel heb.

De een tuimelde over een berg kisten heen en viel. De ander was omgedraaid en een had een flinke sprint in gezet. Helaas voor hem gleed hij uit op een aantal gouden munten en vloog hij met enige snelheid, hoofd eerst, tegen de muur. Hij verslapte en zakte op de grond neer. Krakend stond ik op. Dat krijg je als je duizend jaar op dezelfde plek zit. Ik liep naar de man, die op handen en voeten met zijn rug naar beneden voor mij uit kroop. Ik schuifelde naar hem toe.

“Үүєєщ! Жєщ Ггяя Үү³,” wilde ik weten. Hij staarde mij uitzinnig van angst aan en leek duidelijk niet te weten wat ik hem vroeg. Hij verstarde wetend dat hij niet weg komen kon. “Wwatt?” stamelde hij. Ik probeerde hem na te apen. “Wwoadd” Het klonk een beetje Germaans, maar toch niet helemaal. Hij moest meer praten, want anders kon ik natuurlijk zijn taal niet leren. Ik greep zijn arm en tja, soms vergeet je nog wel eens iets. Terwijl ik hem overeind trok, begon zijn leven mij te voeden. Ik zag zijn huid verstrakken. Omvang afnemen. Hij opende zijn mond om te schreeuwen, maar zijn tong had al geen kracht meer, zijn kaken al geen aansturing meer. Hij verging onder mijn grip tot stof, geen geluid meer makend. “Кчяя”⁴ Ik opende mijn hand om nog de laatste kruimels tussen mijn vingers door te laten glippen. De ander man lag nog steeds stil op de grond. De nieuwe levensenergie deed mijn lichaam soepeler voort gaan. Met twee grote stappen was ik bij hem. Mijn lichaam was nog te hongerig om iemand aan te raken, maar ja ik moest toch iemand horen spreken. Ik keek rond om te zien of ik iets had. Ik keek naar de restanten van mijn eerste slachtoffer in eeuwen. Zijn lichaam was as, maar de spullen, die aan zijn riem hadden gehangen, waren op de grond gevallen. Ik was zo hongerig geweest, dat zelfs zijn kleren er aan hadden moeten geloven. Het was me wat. De dode had een metalen veldfles bij zich. Fijn, dat kon ik vasthouden. Ik draaide de dop er af, die trouwens heel raar aanvoelde. Hij was zwart en niet zo hard als metaal, maar geen hout en ook geen leer. Mmmhhh, raar.

Ik goot het water uit de veldfles op het hoofd van de bewusteloze man. Hij kwam bij. “Wwwa?” Hé, dat klonk weer anders, maar ook niet coherent. Ik probeerde maar eens wat. “Wwoadd maaktz doo hieer”⁵ Hij draaide zich radend snel om en staarde mij verbijsterd aan. “Wat?” Hij kroop achteruit langs de muur richting de deur. Hij was nogal gebrand op ontsnappen, maar ja wat moest je dan doen. Hij kon en mocht niet ontsnappen. Ik zou hem moeten grijpen als hij proberen zou.

“Quod anno est?” Misschien wat Latijn⁶. Nog steeds wegkruipend kwam er wel een lichtje van herkenning in zijn ogen. “Tweeduizend vijf” stamelde hij. Ja, daar had ik lekker veel aan.

¹ Ik dus!

² Even een vrije vertaling: “Donder op!! Haal dat kut licht uit mijn ogen!! Idioten, ik heb óók gevoel!”

³ “Idioot, wat doe jij hier?”

⁴ “Shit”

⁵ “Tja, het was niet echt meer Germaans. Dat was een beetje verwaterd. Ik wilde in ieder geval weten wat zij hier deden. Had ik natuurlijk al wel kunnen weten, maar ja, misschien hadden zij een nobele inborst.

⁶ Ook een beetje roestig en tja, ze zullen met officieel Latijn kennen, maar een beetje vulgair Latijn, zeg maar huis, tuin en keuken Latijn zal wel niet aan hen besteed zijn.

Blijkbaar een jaartal, maar volgens welke kalender. De Germanen hadden geen echte kalender. Misschien de Juliaanse, maar ja dan nog steeds het jaartal begrijpen. Terwijl ik stond te peinzen over zijn reactie sprong hij op en nam een sprint naar de deur. Gelukkig was mijn reactie vermogen weer een beetje terug. Met een snelle stap naar voren kon ik bij zijn arm. Ik greep hem en kneep per ongeluk zijn bovenarm tot moes. Heel vervelend voor hem, maar ik werd er ook niet blij van. Ik werd beloond met een felle blauwe flits en een schok van duizenden volts. Met een knal werd ik achterover geworpen. Shit, hij had de schijf bij zich.

Hij ging over zijn nek en ik had ook even nodig om bij te komen. Dat had mij een groot gedeelte van de nieuwe energie gekost. Die klote magiërs hadden goed werk geleverd. Zo veel eeuwen voorbij en nog steeds zo machtig. Toen de maaginhoud van de man de grond had bereikt, was hij al weer in beweging richting de uitgang. Ik had even iets langer nodig.

“Arrare” riep ik hem eerst nog na. Vervolgens was ik ook weer mobiel. Ik rende achter hem aan. Misschien had ik geluk. Hij zou in zijn blinde angst vast niet denken aan alle vallen, die hij op zijn weg naar de vrijheid nog moest vermijden. Ik maakte dus wel haast maar niet te veel. Hij was nog maar een meter of tien de gang in toen hij de eerste te pakken had. Niet een meteen dodelijke, gelukkig voor hem, maar wel naar. Een setje naalden van een stekelvarken, ik ben de soortnaam kwijt, maar met van die leuke weerhaakjes, werd met grote kracht zijn been in gedreven. Outch, dat is niet leuk. Hij liet zich niet ontmoedigen, maar was nu wel weer bij de les. Hij had echter niet zo’n heel sterk concentratievermogen, want de volgende val was ook meteen raak en helaas iets vervelender.

Swing! Hij had nog twee tiende van een seconde door dat het fout ging. “Waa...!”

Daar ging zijn hoofd. Met een boog vloog het door de lucht en rolde nog een metertje of wat door. Ik stopte, een beetje teleurgesteld, want hoe moest ik nu een beetje netjes de wereld gaan ontdekken. Terwijl ik daar over stond na te denken, hoorde ik in de verte. “Rob!? Fred!? Zijn jullie daar al?” Ik luisterde goed naar de woorden, de klanken en wat ik dacht dat de zin en de namen waren. Ik probeerde de klanken eens uit.

“Hé, ga nou niet lopen kloten! Ik lig hier niet echt voor mijn lol!”

Rustig liep ik op het geluid af. Zorgvuldig de vallen ontwijkend.

“Hé, zijn jullie daar!?”

Ik liep rustig op de liggende man af. Meteen toen ik hem zag had ik al door dat zijn been gebroken was en dat hij nergens naar toe zou vluchten. Hij trok lijkkleek weg. Hij was zo stil, dat ik even dacht dat hij ter plekke gestorven was van angst. Maar nee, hij was gewoon niet in staat iets uit brengen. Ik bleef voor het gat van de valdeur staan. Er was een ruimte van drie meter tussen ons in. Hij zat met zijn rug tegen een pilaar en zijn goede been over de rand. Ik bleef bij de rand staan. Ik nam hem rustig op. Een jonge man van ongeveer vijftientig met blonde krullen met helder blauwe ogen en een goed gebouwd lichaam keek intelligent naar mij op. Langzaam maar zeker leek hij terug te keren tot de werkelijkheid. Hij leek nu te accepteren dat hij, de kreupele, aan mij, het monster, overgeleverd was.

“Zijn ze dood?” vroeg hij zachtjes. Ik hield mijn hoofd scheen en nam de nieuwe klanken in mij op. Ik vermoedde dat hij naar zijn maten informeerde.

“Mortuus.” Ik knikte terwijl ik dat zei. “Alia jacta est⁷” Ik haalde mijn schouders op. Een vonk van herkenning. “Latijn, jij spreekt Latijn? Quod es?” Wat is was. Wat was dat nou weer voor vraag. “Ego homo” Mens natuurlijk. Hoe dom kon je zijn. Hij schrok van mijn furie.

“Parlare non ...eh. Lateihn....” En nu maar hopen dat hij mij begrijpt.

⁷ Ja ja, ik weet dat Caesar het een beetje anders gebruikte, maar ik vond het één van zijn betere one-liners.

“Waarom wil jij dat ik geen Latijn praat. Niet dat ik er goed in ben, maar toch, jij spreekt het wel.” “Ik studio wat lingua parles⁸” “Ah, okay, ik heb een woordenboek Latijn- Nederlands bij mij.” De jongeman voelde in zijn jaszak en haalde een klein boekje te voorschijn. Ik keek aandachtig naar zijn ogen. Ik zou binnen één seconde mijn hand rond zijn nek hebben als hij een wapen pakken zou. Hij pakte dus een boekje en gooide het naar mij. Ik nam het aan en sloeg het open. Wat een dun papier en een duidelijke letters. Het Latijn keurig neergeschreven in hoekige letters; lang zo mooi niet als de monniken vroeger deden, maar wel heel duidelijk. Ik las de eerste pagina en de tweede en had binnen een minuut het boekje geconsumeerd, letterlijk en figuurlijk. In stof viel het uit mijn handen.

“Nu ik zinnen nog leren maken moeten. Praten jij!”

“Heb je nu al alles gelezen en onthouden?”

“Ja, ik snel leren. Wat Nederlands is? Het Germaans klinken.”

“Ja, het is ook een Germaanse taal. Nederland ligt waar de Batavieren leefden. Hoe oud ben jij, eigenlijk?”

De vrees voor zijn leven kroop terug in het gezicht van de jonge man. Hij leek plotseling weer te beseffen in wat voor gevaar hij was. In zijn enthousiasme was hij het helemaal vergeten. Ik liet het moment echter niet voorbij gaan en ging door met het gesprek om het enthousiasme terug te krijgen.

“Maar dat was moeras” Ik begon ook de klanken meester te worden en begreep dat de werkwoorden anders in de zin stonden dan bij het Latijn. Hoe oud was ik. Hoe veel jaar na de moord op Caesar waren we nu.

“Hoe lang is Caesar al dood?”

“Eh, even denken; 2049 jaar of zoiets”

“Toen was ik al 4000 jaar oud of zoiets.” Ik grijnsde een lijken grijns. Ik had een zin gemaakt zoals hij. “Dus meer dan 6000 jaar.” Poeh dat was inderdaad lang en deze jonge man was nog maar 25, dacht ik.

Daar moest de jongeman ook even over nadenken. Moeizaam ging hij verzitten. Oh ja, zijn been was gebroken. Hij had beter moeten uitkijken. Hij had zo doorboord kunnen worden. Ik keek even de diepte in. Oei, dat zag er naar uit. Wat zou ik doe? Hem meenemen, leegzuigen of in de put gooien. Het had allemaal nadelen en voordelen. Ik dacht er toch nog maar even over na.

“Dan kun je vast wel een gids gebruiken,” merkte de jongeman even later op. Ah, een slimme jongeman! Hij had misschien net even zijn leven gered. Je weet nooit hoe het lopen kan met monsters zoals ik. “Ja, dat is handig.” “Ik kan alleen niet lopen. Hoe komen we hier dan weg.” “Daar weet ik wel iets op.”

Ik liep rustig terug naar mijn tombe⁹. Daar zocht ik in een compartiment van troon naar wat brouwsels, die ik nog gemaakt heb in de tijd, dat ik nog een gerespecteerd alchemist was.

Even zoeken en daar had ik Medusa's bloed, Sirene's zang en Bronzen huid. Nog even een zak met wat geld vullen. Dat zal wel niet veranderd zijn. Geld doet mensen bewegen.

Alleen had ik vast een probleem, want die munten met de afbeelding van koning Trigranes II zullen wel niet meer gebruikt worden. Dan moest je weer uitleggen hoe je er aan kwam. Dat was in de tijd van Caesar ook al het geval.

“Hier heb ik iets dat jou helpen kan. Het is een beetje vies en je zult even raar voelen, maar dat gaat weer over. Hoe heet jij eigenlijk.”

⁸ Tja, een beetje een puinhoop. Ik kan wel weer in allerlei oude vergeten talen beginnen maar ik denk dat ik daar nog minder mee bereik.

⁹ Ik zeg liever mijn kamer, maar ja, het is natuurlijk een tombe.

De jongeman keek op. “Mijn naam is Ronni. Wat is het?” “Een middeltje dat ik gemaakt heb, toen ik in het rijk van Xerxes woonde. Het was toen chique om een mythologische naam aan je middeltjes te geven¹⁰. Het is Medusa’s bloed en helpt goed tegen breuken en dergelijke. Drink op.”

Ik gooide het middeltje naar Ronni. Hij haalde het dopje van het flesje en trok een vies gezicht.

“Het stinkt! Is het nog wel goed?” Ik knikte en keek toe. Ronnie nam een slok, niet wetend wat hij anders doen kon, en wachtte af. Een minuut lang bleef hij stil, maar toen schreeuwde hij het plotseling uit. Hij moest zichzelf vasthouden om niet in put te verdwijnen. Hij was verblind door de extreme pijn die door zijn lichaam ging, maar anders had hij de wond aan zijn been zien verdwijnen en zelfs zijn verbogen been weer recht zien worden. Na bijna vijf minuten onuitstaanbare pijn hield die net zo plotseling weer op als hij gekomen was.

“Wa.. wat was dat?” stamelde Ronnie. “Tja, een kleine bijwerking¹¹.” Ik haalde mijn schouders op. “Had dat gezegd!” “Had jij hem dan genomen? Ik dacht het niet.”

Ja, dat dacht hij ook van niet. Hij keek mij even boos aan, maar keek toen naar zijn been en als sneeuw voor de zon was de boosheid weg. Een gaaf been doet wonderen.

“Holy shit!!!” Ronni sprong op en bekeek zijn been nogmaals. “Wat zeg je daar? Welke taal is dat?” “Engels. Het land waar de Kelten, de Belgae, woonden. Caesar was er even geweest.” “Ach, is dat een belangrijk land geworden.”

Ik sprong over de valput heen en liep richting de uitgang. “Eh, meneer? Gaan we zo weg?” Ik stopte en draaide me om. “Ja? Hoezo?” “En mijn maten dan?” “Wat is er mee? Wil je hem meeslepen dan? Het lijkt mij niet zo’n fris idee. We sluiten gewoon de boel af en komen later wel weer eens terug.” “Hoe moet ik dan verklaren dat we met ons drieën zijn gegaan en alleen ik terug ben gekomen.” “Aan wie moet je dat allemaal uitleggen? Aan je heer en meester? Of heb je een patroon, die je reis betaald heeft?” “Nee, aan de vriendinnen van die twee, hun familie en hun werkgevers, die hen terug verwachten. Gewoon de mensen, die weten, dat wij deze tocht ondernomen hebben.”

“Ja ja, ik begrijp het.” Ik liep gewoon door. Ik zag het probleem niet zo, maar ja, er zullen wel wat veranderingen in de familieverbanden zijn opgetreden. Ik was van mening wat geld aan de pater familias te geven voor hun verlies en de zaak zo af te handelen, maar blijkbaar werkte dat niet meer zo.

“Ik neem aan dat jij wel een idee krijgt voordat wij terug zijn in jouw thuisland. Hoeveel maanden is het reizen? Germania, zei je toch? We zijn in Armenia. Dus even rekenen. Dat zal wel een maand of drie duren of niet?”

“Eh, nee, niet echt, geen drie maanden, maar drie dagen.”

Kijk, nu moest ik even stil staan om dit te verwerken. Hoe kon een magiër die zo snel reizen kon zo’n sulletje zijn. Ik draaide mij om en keek hem vragend aan. “Hoe kun jij zo snel reizen?” Hij grijnsde en keek mij voor het eerst recht in de ogen. Dat was een klein foutje van hem. Hij werd weer even keihard herinnerd aan het feit dat ik een monster was.

“Eh, hoe gaan wij reizen als jij er zo uit ziet?” Hij was wel slim. “Jongen, als jij je nu zorgen maakt over jouw toverkunstjes, dan maak ik mij zorgen over de mijne.”

Ik liep weg en hij volgde. We verlieten mijn onderkomen, waar ik zo lang had gezeten. Ik stapte kordaat de gang uit en het licht in. Een klein foutje van mij. Ik was even vergeten, dat ik nog geen werkende oogleden had. Nou ja, komt ook wel weer goed. Na een paar minuten sterretjes kon ik verder. Ronni was langs mij heen gelopen en stond nu bij de rand van het plateau op mij te wachten. Er lag een touw over de rand, dat was vast gemaakt met een raar

¹⁰ Ja, mooie namen geven, maar ook leuke bijwerkingen....

¹¹ En niet de enige, maar dat merken jullie nog wel.

soort pen, die in de rotst zelf was geslagen. Ronni stapte in een soort onderbroek van touw en banden en klikte zich vast aan het touw.

“Wat doe jij?” “Ik maak mezelf vast aan het touw op te abseilen.” “Je kunt toch gewoon het touw vasthouden.” Ronni keek even op met een blik, die zei: “fossiel!” en begon met zijn afdaling. Ik keek over de rand naar beneden en volgde zijn afdaling. Ik zag nog twee tuigjes klaarliggen en overwoog even om daar gebruik van te maken, maar het was mij de eer te na om zijn lafaarden materiaal te gebruiken. Ik omvatte het touw met twee handen en sprong over de rand. Ik maakte dezelfde sprongen en deed alles hetzelfde, maar had geen handschoenen aan¹².

Ik was nog niet beneden of mijn net ontstane probleem had een oplossing gekregen.

“Put your hands up!” schreeuwde een man met een lange zwarte baard, die met een voorwerp naar mij gebaarde. Een ander man hield Ronni vast en hield een metalen ding tegen diens hoofd. Ik keek een beetje verbaasd naar de mannen¹³, die duidelijk onaangenaam verrast waren door mijn uiterlijk. Ze waren echter vastberaden om te doen wat ze wilden doen.

“Doe wat ze zeggen!” riep Ronni naar mij. “En dat is?” “Je moet je handen in de lucht steken!” “Waarom?” “Anders schieten ze je neer!” Ah, het waren wapens. Een beetje rare wapens, dat wel. Ik zette een stap naar voren. De man, die zo liep te schreeuwen, brulde weer iets. De andere man haalde met zijn duim een staafje aan de achterkant van zijn wapen dreigend naar achteren. Het zou wel iets betekenen, maar ik kon niet voorstellen waarom ik daar nu bang van moest worden. Snel zette ik nog twee stappen naar voren en daarmee allerlei dingen in beweging. De schreeuwlelijk gebruikte zijn wapen. Een knal en iets schoot door mijn lichaam. Daar zou ik als levend iets best last van hebben gehad, maar ja nu maakte het geen verschil. Ik had de man al beet voordat hij zijn wapen nogmaals kon gebruiken. Hij liet het leven en repareerde daarmee de schade, die hij had toegebracht. De andere man vond dit duidelijk niet leuk en gebruikte zijn wapen op Ronni, die dat weer niet zo prettig vond. Ronni werd omver geworpen en bleef stil liggen. De man realiseerde dat hij zijn schild kwijt was en gebruikte zijn wapen op mij. Dat was heel interessant. Er kwamen kleine kogeltjes uit, zoals bij een katapult gebruikt worden. Die gingen natuurlijk ook gewoon door mij heen of bleven steken, maar stopten mijn zeer snelle vooruitgang niet. De man wilde zich nog omdraaien om weg te rennen, maar kwam natuurlijk niet zo ver.

Tien minuten later kwam Ronni weer bij. Er zat bloed aan de zijkant van zijn hoofd¹⁴. Hij voelde aan de wond en voelde nog een keer goed. Toen bewoog hij zijn vingers naar elkaar. Hij haalde vervolgens de kogel uit de wond. De kogel was afgeplat. Verbaasd keek hij er naar en vervolgens naar mij. Ik haalde mijn schouders op.

“Een kleine bijwerking van dat drankje. Je botten zijn veranderd in marmer, maar het heelt wel alle wonden en breuken.”

Hij keek naar de kogel en toen weer naar mij. “Wa..?” “Overigens verander je helemaal in marmer, langzaam maar zeker, tenzij ik het voorkom. Goed hè?” Opgetogen glimlachte ik naar hem, wat ook weer leek alsof ik het naar mijn zin had¹⁵.

Een beetje wankelend stond hij op. Hij keek rond, maar zag alleen de wapens liggen. De lichamen met hun kleren waren natuurlijk vergaan toen ik hun energie nam. “Je hebt mij gewoon belazerd!! Ik dacht gewoon geheeld te worden, maar je maakt me gewoon toch afl!

¹² Dat ging je vast zien. Die flappen huid, die er bij hingen, maar het kon me niets schelen.

¹³ Ik verstond ze natuurlijk ook niet, maar ze zwaaiden met dingen, die mij niets zeiden. Je kunt mijn verbazing dan ook niet kwalijk nemen.

¹⁴ Hij had vast ook hoofdpijn.

¹⁵ Alleen jammer dat hij het niet naar mijn zin had, maar ja je kunt niet alles hebben.

Klootzak!!” Wankelend kwam hij op mij af en het was duidelijk dat hij mij een dreun wilde geven.

“Je kunt me beter maar niet aanraken! Dat gaat je niet goed bevalen.” Tja, maar luisteren. Dat was er even niet bij. Hij haalde uit en toen zijn vuist mij raakte, sprongen de vonken er af. Zijn vel verschrompelde en legde zijn botten bloot. Schreeuwend trok hij zijn hand terug. Verbijsterd keek hij naar het resultaat van zijn woede. Een marmeren skelettenhand was bloot komen te liggen.

“AAAAA!!” Zijn hand vasthouden bij de pols zakte hij schreeuwend en grienend door de knieën. “Ik heb je nog gewaarschuwd. Als je hier levend uit wil komen, zul je sommige dingen maar moeten accepteren. Je leven, maar ook je dood zijn niet meer van jouw. Ik bezit ze en dat duurt net zo lang als ik wil!” Ik was toch een beetje boos geworden door de koppigheid van deze jongeman. Hoe kon een slimme man zo stom zijn. Ik boog voorover en siste in zijn oor. “Onthoud dat! Van mij!”

Ik richtte me op en bekeek de twee wapens. De één had een houten kolf en de andere was gedeeltelijk van metaal met een handvat van dat rare spul. Misschien kon ik die vasthouden. Ik pakte het op en bekeek het. Het rook naar vuur. Mmhh, er werd iets verbrand en dat deed de kogel vooruit vliegen. Waarschijnlijk zoiets als Grieks vuur. Goh, grappig.

“Kom we gaan.”

Ik had kunnen vertellen over de rest van onze reis en hoe ik mij te goed heb gedaan aan nog wat rebellen zoals die mannen heten. Hoe ik eerst ben gaan zoeken naar onze paarden en toen de koets op wielen die geen dieren, maar een motor gebruikte. Hoe we langs allerlei wachtposten zijn gekomen en hoe ik langzaam maar zeker een beetje werd bijgepraat over de huidige wereld. Er was toch wel veel gebeurd en dan had ik eigenlijk nog niets gehoord. Ik miste natuurlijk een jaartje of vijftienhonderd. Ik had natuurlijk heel veel geleerd over de wereld van vlak daarvoor. Ik had een bibliotheek gelezen en nog wel een beetje meegeleefd, maar toen ik mezelf opsloot achter dat zegel, toen was mijn torpor ingegaan en die tijd had dus totaal gemist. Ik was in de drie uur, die wij gereden hadden om bij Tbilisi, de hoofdstad van een landje genaamd Georgië, te komen redelijk bijgepraat over de recente lokale geschiedenis met natuurlijk wat uitstapjes naar allerlei andere zaken.

Eenmaal aangekomen in een hotel, zoals een herberg nu heet, moesten wij ons buigen over een aantal problemen. Er was in deze nieuwe tijd zoiets als identiteitspapieren, die noodzakelijk waren om van land naar land te gaan. Die had ik natuurlijk niet, maar had ik wel nodig. Mijn goede vriend Ronni was absoluut een lapzwans en had geen idee waar hij zoeken moest. Ik daarentegen wist niet eens zeker of deze stad al bestond toen ik voor het laatst deze contreien had verkend. Ik wist aan de andere kant wel waar gespuis zich zoal ophield en ging dus op mijn gevoel af.

Het duurde niet lang of ik kwam een kroeg tegen, waar ik later wel iemand zou kunnen vinden. Ik moest echter eerst zorgen dat ik hun taal sprak. Ik zocht naar iets dat ik als handelaar in boeken kon herkennen. Niet lang had ik nodig aangezien een handelaar in boeken een groot gebouw tot zijn beschikking had met grote ramen en veel licht.

Ik vergaapte mij aan het aantal boeken en de kwaliteit van die boeken. Nu was het alleen zaak om zo'n woordenboek te vinden. Na een uur had ik een woordenboek Georgisch- Nederlands. Zo, even lezen en dan gauw weg, want het boek zou het niet overleven.

Ik kon ongezien het boek lezen en het stof in een hoekje kwijt. Rustig en gedegen liep ik de winkel weer uit, maar ik had iets niet goed gedaan. Er ging een alarm af. Rare hekken bij de uitgang begonnen op te lichten en gaven gillen. Ik bleef verbaast staan om te kijken wat dit nu was en zag toen mannen in iets wat op een uniform leek aan komen rennen. Geen goed idee. Ik moest maar even mijzelf schaars maken. Dat wilde ik ook doen, toen er eentje van voren aan kwam. Ik had hem niet gezien, maar hij had blijkbaar buiten gestaan. Hij greep mij bij mijn arm, wat hij erg vervelend moet hebben gevonden. Zijn plan was zijn redding, want hij had bedacht mijn arm op mijn rug te draaien. Door de draaiende beweging die hij zelf maakte brak zijn pols af, broos geworden. Hij ontsnapte aan een zekere dood.

Ik rende gauw weg gebruik makend van de totale verwarring die ontstaan was toen de man zonder hand omviel en zijn collega's het resultaat zagen van zijn poging mij te stoppen. Ik rende heel hard en dook de eerste de beste steeg in. Ik liep tegen een zwerver op, die ik dan

ook beet pakte. Hij schreeuwde het uit. Ik was toch wat geschrokken en hield vast. Snel hield hij op met schreeuwen, want hij verging tot stof.